(55)

तामेवाद्यां ब्रह्मविद्यामुपासे
मूर्तैर्वेदैस्स्तूयमानां भवानीम् ।
हन्त स्वात्मत्वेन यां मुक्तिकामो
मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति ॥

தாமேவாத்யாம் ப்ரஹ்மவித்யாமுபாஸே
மூர்தைர்வேதைஃ ஸ்தூயமாநாம் பவாநீம்।
ஹந்த ஸ்வாத்மத்வேந யாம்முக்திகாமோ
மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி॥

உருவங்கொண்ட வேதங்களே போற்றிப் பாடும் பவானியாகிய அந்த முதல் ப்ரஹ்ம வித்யையை வழிபடுகிறேன் முக்தியை விரும்புபவன் அந்த ப்ரஹ்ம வித்யையை ஆத்மாவாகவே எண்ணி தீரனாய் விருப்பு, வெறுப்புகளை விட்டு ஒழிப்பானே!

(56)

शरणं करवाण्यम्ब चरणं तव सुन्दरि ।
शपे त्वत्पादुकाभ्यां मे नान्यः पन्था अयनाय विद्यते ॥

சரணம் கரவாண்யம்ப சரணம் தவ ஸுந்தரி।
சபே த்வத்பாதுகாப்யாம் மே நான்யஃ பந்தா அயநாய॥

ஹே அம்மே! உனது திருவடியே எனக்கு சரணம். உனது பாதுகைகளன்றி எனக்கு வேறுவழி இல்லை மோக்ஷம் பெறுவதற்கு. இது ஸத்யம்.

(57)

रत्नच्छत्रैश्चामरैर्दर्पणाद्यै –
श्चक्रेशानीं सर्वदोपाचरन्त्यः ।
योगिन्योऽन्याश्शक्तयश्चाणिमाद्या
यूयं पात स्वस्तिभिस्सदा नः ॥

ரத்னச்சத்ரை ஸ்சாமரைஃ தர்பணாத்யைஃ
சக்ரேசாநீம் ஸர்வதோபாசரந்த்யஃ।
யோகின்யோऽந்யாஃ சக்தயஸ்சாணிமாத்யாஃ
யூயம் பாத ஸ்வஸ்திபிஃ ஸதா நஃ॥

ஸ்ரீசக்ரமத்யத்தில் தலைவியாக வீற்றிருக்கும் அம்பிக்கைய ரத்னக் குடைகளாலும், சாமரங்களாலும், கண்ணாடி முதலிய உபசாரப் பொருட்களாலும் யோகினிகளும், அணிமா முதலிய சக்திகளும் உபசரித்து வருகிறார்களே அவர்கள் எங்களை மங்களங்களால் எப்பொழுதும் காக்க வேண்டும்.

(58)

दरिद्रं मां विजानीहि सर्वज्ञाऽसि यतश्शिवे ।
दूरीकृत्याशु दुरितमथा नो वर्धया रयिम् ॥

தரித்ரம் மாம் விஜாநீஹி ஸர்வஜ்ஞா ஸி யதஃ சிவே।
தூரீக்ருத்ருத்யாசுதுரிதம் அதாநோவர்தயா ரயிம்॥

ஹே அம்மே! நீ எல்லாம் அறிந்தவள். நான் ஏழை என்பதும் தெரியும். எனது பாபத்தை சட்டென விலக்கி பிறகு எனக்கு செல்வத்தை வளர்ப்பாயாக!

(59)

महेश्वरि महामंत्रकूटत्रयकलेबरे ।
कादि विद्याक्षरश्रेणिमुशन्तस्त्वा हवामहे ॥

மஹேச்வரி மஹாமந்த்ர கூடத்ரயகலேபரே।
காதிவித்யாக்ஷரச்ரேணிமுசந்தஸ்த்வாஹவாமஹே॥

மஹாமந்த்ரக் கூட்டாகி வடிவம் கொண்ட ஹே மஹேச்வரி! காதிவித்யையின் அக்ஷரவரிசையை ஜபம் செய்து கனிவுடன் உன்னை அழைக்கிறோம்.

(60)

मूलाधारादूर्ध्वमन्तश्चरन्तीं
भित्वा ग्रन्थीन् मूर्ध्नि निर्यत्सुधार्द्राम् ।
पश्यन्तस्त्वां ये च तृप्तिं लभन्ते
तेषां शान्तिश्शाश्वती नेतरेषाम् ॥

மூலாதாராதூர்த்வ மந்தஸ்சரந்தீம்
பித்வாக்ரந்தீந்மூர்த்நி நிர்யத்ஸுதார்த்ராம்।
பச்யந்தஸ்த்வாம் யே ச த்ருப்திம் லபந்தே
தேஷாம் சாந்திஃ சாச்வதீ நேதரேஷாம்॥

மூலாதாரத்தின் மேலே உள்ளே சஞ்சரித்துக்கொண்டு அங்கங்கேயுள்ள இடர்களையும் உடைத்துச் சென்று, சிரஸில் மெல்ல ஒழுகும் அம்ருதப் பெருக்கையுடைய உன்னைப் பார்த்து ஆனந்தம் கொள்பவர்களுக்கன்றி மற்றவருக்கு சாச்வதமான சாந்தி கிடைப்பதில்லை.

(61)

मह्यं द्रुह्यन्ति ये मातस्त्वद्ध्यानासक्तचेतसे ।
तानम्ब सायकैरेभिरव ब्रह्मद्विषो जहि ॥

மஹ்யம் த்ருஹ்யந்தி யே மாதஃ த்வத் த்யாநாஸக்த
சேதஸே।
தாநம்ப ஸாயகைரேபிஃ அவ ப்ரஹ்மத்விஷோ ஜஹி॥

ஓ அன்னையே! உன் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் எனக்கு துரோஹம் இழைக்கும் அந்த பிரம்மத்வேஷம் கொண்டோரை இந்த பாணங்களால் வதைத்து என்னைக் காப்பாயே!

(62)

त्वद्भक्तानामम्ब शान्तैषणानां
ब्रह्मिष्ठानां दृष्टिपातेन पूतः ।
पापीयानप्यावृतस्स्वर्वधूभिः
शोकातिगो मोदते स्वर्गलोके ॥

த்வத்பக்தாநாம் அம்ப சாந்தைஷணாநாம்
ப்ரஹ்மிஷ்டாநாம் த்ருஷ்டிபாதேந பூதஃ।
பாபீயாநப்யாவ்ருதஃஸ்வர்வதூபிஃ
சோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே॥

ஹே அம்மே! உனது பக்தர்களும், ஏஷ்ணாத்ரயம் அடங்கியவர்களுமான ப்ரஹ்ம ஞானிகளின் கடாக்ஷமம் பட்டு பரிசுத்தனாய்ப் பரிணமித்த பாபிகூட தேவலோக மங்கையர் சூழ துன்பமெல்லாம் நீங்கி, பின் சுவர்க லோகத்தில் மகிழ்ந்திருப்பானே!

(63)

सन्तु विद्या जगत्यस्मिन् संसारभ्रमहेतवः ।
भजेऽहं त्वां यया विद्वान् विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥

ஸந்து வித்யா ஜகத்யஸ்மின் ஸம்ஸார ப்ரமஹேதவः।
பஜே ऽ ஹம் த்வாம் யயாவித்வான் வித்யயா ऽ
ம்ருதமச்நுதே॥

இவ்வுலகில் சம்சாரச் சூழலைத் தோற்றுவிக்கும் வித்யைகள் பல உண்டு. ஆனால் எந்த ஒரு வித்யையால் மோக்ஷத்தைப் பெறலாமோ அந்த வித்யாரூபிணியான உன்னை ஸேவிக்கிறேன்.

(64)

विद्वन्मुख्यैर्विद्रुमाभं विशाल –
श्रोणीशिञ्जन्मेखलाकिङ्किणीकम् ।
चन्द्रोत्तंसं चिन्मयं वस्तु किञ्चित्
विद्धि त्वमेतन्निहितं गुहायाम् ॥

வித்வன்முக்யைர் வித்ருமாபம் விசால-
ச்ரோணீ சிஞ்ஜன் மேகலா கிங்கிணீகம்।
சந்த்ரோத்தம்ஸம் சின்மயம் வஸ்து கிஞ்சித்
வித்தி த்வமேதந்நிஹிதம் குஹாயாம்॥

பவழம்போல் பிரகாசிப்பதும், விசாலமான கடிதடத்தில் ஒலிக்கும் ஒட்டியாண மணிகளைக் கொண்டதும், சந்திரனையணியாகவுடையதுமான ஒரு தத்வப் பொருள் அறிவாளிகளால் மறைவாக வைக்கப்படுவதை நீ அறிவாயாக!

(65)

न विस्मरामि चिन्मूर्तिमिक्षुकोदण्डशालिनीम् ।
मुनयस्सनकप्रेष्ठास्तामाहुः परमां गतिम् ॥

நவிஸ்மராமி சின்மூர்திம் இக்ஷுகோதண்டசாலினீம்।
முனயःஸநகப்ரேஷ்டா ஸ்தாமாஹுः பரமாம்கதிம்॥

கரும்பு வில்லுடன் விளங்கும் சின் மூர்த்தியை ஸனகர் மதலிய முனிவர் சிறந்த கதியாகக் கூறுவதை நான் மறக்கவில்லை.

(66)

चक्षुः प्रेङ्खत्प्रेमकारुण्यधारां
हंसज्योत्स्नापूरहृष्यच्चकोराम् ।
यामाश्लिष्यन्मोदते देवदेव –
स्सा नो देवी सुहवा शर्म यच्छतु ॥

சக்ஷுஃ ப்ரேங்கத் ப்ரேமகாருண்யதாராம்
ஹம்ஸஜ்யோத்ஸ்னாபூர ஹ்ருஷ்யச்சகோராம்।
யாமாச்லிஷ்யன் மோததே தேவதேவஃ
ஸாநோ தேவீ ஸுஹவா சர்ம யச்சது॥

கண்ணில் சுரக்கும் அன்பு, கருணை இவற்றின் தாரையை உடையவளும், அன்னமாகிய நிலா வெள்ளத்தில் மகிழ்ந்து நிற்கும் சகோரப் பறவைகளையுடையவளுமான எந்த தேவியை அணைத்துக்கொண்டு தேவதேவனான பரமேச்வரன் மகிழ்கிறாரோ அந்த தேவி எங்களுக்கு மங்களம் தந்தருளட்டும்.

(67)

मुञ्च वञ्चकतां चित्त पामरं चापि दैवतम् ।
गृहाण पदमम्बाया एतदालम्बनं परम् ॥

முஞ்ச வஞ்சகதாம் சித்த பாமரம் சாபிதைவதம்।
க்ருஹாண பதமம்பாயா ஏததாலம்பனம் பரம்॥

ஓ மனமே! ஏமாற்றும் தன்மையை விட்டுவிடு! சாதாரண தைவங்களையும் விட்டுவிடு. அம்பிகையின் திருவடி யொன்றையே நாடு. அதுவே உயரிய பிடியாகும்.

(68)

का मे भीतिः का क्षतिः किं दुरापं
कामेशाङ्कोत्तुङ्गपर्यङ्कसंस्थाम् ।
तत्त्वातीतामच्युतानन्ददात्रीं
देवीमहं निर्ऋतिं वन्दमानः ॥

காமே பீதிஃ கா க்ஷதிஃ கிம்துராபம்
காமேசாங்கோத்துங்க பர்யங்கஸம்ஸ்தாம்।
தத்வாதீதாம் அச்யுதானந்த தாத்ரீம்
தேவீமஹம் நிர்ருதிம் வந்தமாநஃ॥

காமேச்வரர் மடியாகிய உயர்ந்த கட்டிலின் மீதமர்ந்துள்ளவளும், தத்வம் கடந்த தத்வமாகவும், அழிவற்ற ஆனந்தமளிப்பவளுமான நிர்ருதிதேவியை நான் வழிபடுவதால் எனக்கு பயமும் இல்லை; குறையுமில்லை; அடையமுடியாத பொருளுமில்லையே!

(69)

चिन्तामणिमयोत्तंसकान्तिकञ्चुकितानने ।
ललिते त्वां सकृन्नत्वा न बिभेमि कुतश्चन ॥

சிந்தாமணி மயோத்தம்ஸ காந்திகஞ்சுகிதாநநே।
லலிதே த்வாம் ஸக்ருந்நத்வா ந பிபேதி குதஸ்சந॥

சிந்தாமணியின் சீரிய ஒளி படர்ந்த முகத்தைக் கொண்ட ஹே லலிதாம்பிகே! உன்னை ஒருதரம் நமஸ்கரித்தவர் வேறு எங்கிருந்தும் பயப்பட மாட்டார்.

(70)

तारुण्योत्तुङ्गितकुचे लावण्योल्लासितेक्षणे ।
तवाज्ञयैव कामाद्या माऽस्मान्प्रापन्नरा तयः ॥

தாருண்யோத்துங்கிதகுசே லாவண்யோல்லா
ஸிதேக்ஷணே।
தவாஜ்ஞயைவ காமாத்யா மா ஸ்மான் ப்ராபந்நராதயः॥

இளமையின் காரணமாக உயரமான குசங்களும், அழகு மிளிரும் கண்களும் கொண்ட அம்பிகே! உனது ஆஞ்ஞையால் காமம் முதலிய ஆறுவித எதிரிகளும் எங்களை அணுகாமலிருக்கட்டும்.

(71)

आकर्णाकृष्टकामास्त्रसञ्जातं तापमम्ब मे ।
आचामतु कटाक्षस्ते पर्जन्यो वृष्टिमानिव ॥

ஆகர்ணாக்ருஷ்ட காமாஸ்த்ர ஸஞ்ஜாதம் தாப மம்பமே।
ஆசாமது கடாக்ஷஸ்தே பர்ஜந்யோ வ்ருஷ்டி மாணிவ॥

நன்கு இழுத்து விடப்பட்ட காம பாணத்தால் எனக்கு உண்டான தாபத்தை, ஹே அம்மே! உனது கடாக்ஷம் மழை பொழியும் மேகம் போல் தணிக்கட்டும்.

(72)

कुर्वे गर्वेणापचारानपारा -
न्यद्यप्यम्ब त्वत्पदाब्जं तथाऽपि ।
मन्ये धन्ये देवि विद्यावलम्बं
मातेव पुत्रं बिभृतास्वेनम् ॥

குர்வே கர்வணாபசாராந் அபாராந்
யத்யப்யம்ப த்வத் பாதாப்ஜம் ததாபி।
மந்யேதன்யே தேவி வித்யாவலம்பம்
மாதேவ புத்ரம் பிப்ருதாஸ்வேநம்॥

கர்வத்தினால் எத்தனையோ அபசாரங்களைச் செய்தாலும், தேவி! உனது திருவடித் தாமரையை ஜ்ஞானப்பிடியாகவே கருதி வருகிறேன். இந்த உனது சிறுமகனை தாய்போல தாங்கி பாராமரிப்பாயாக!

(73)

यथोपास्तिक्षतिर्न स्यात्तव चक्रस्य सुन्दरि ।
कृपया कुरु कल्याणि तथा मे स्वस्तिरायुषी ॥

யதோபாஸ்திக்ஷதிர்ந ஸ்யாத் தவ சக்ரஸ்ய ஸுந்தரி।
க்ருபயா குரு கல்யாணி ததா மே ஸ்வஸ்திராயுஷீ॥

ஹே தாயே! உனது இருப்பிடமான சக்ரத்தை நான் உபாஸிக்கத் தடையில்லாமல் க்ருபையுடன் ஆரோக்யத்தையும் ஆயுளையும் அருள்வாயாக!

(74)

चक्रं सेवे तारकं सर्वसिद्ध्यै
श्रीमन्मातस्सिद्धयश्चाणिमाद्याः ।
नित्या मुद्राशक्तयश्चाङ्गदेव्यो
यस्मिन्देवा अधिविश्वे निषेदुः ॥

சக்ரம் ஸேவே தாரகம் ஸர்வஸித்யை
ஸ்ரீமந் மாதஃ சித்தயஸ்சாணி மாத்யாஃ॥
நித்யாமுத்ரா சக்தய ஸ்சாங்க தேவ்யோ
யஸ்மிந்தேவா அதிவிச்வே நிஷேதுஃ॥

ஸ்ரீமாதாவே! எல்லா சித்திகளும் கைவசப்பட உனது தாரக சக்ரத்தை ஸேவிக்கிறேன். அதில் அணிமாதி ஸித்திகளும், சக்தி, அங்கதேவிகளும் மற்றும் தேவர்களும் அமர்ந்துள்ளனரே!

(75)

सुकुमारे सुखाकारे सुनेत्रे सूक्ष्ममध्यमे ।
सुप्रसन्ना भव शिवे सुमृडीका सरस्वति ॥

ஸுகுமாரே ஸுகாகாரே ஸுநேத்ரே ஸூக்ஷ்மமத்யமே।
ஸுப்ரஸந்நா பவ சிவே ஸும்ருடீகா ஸரஸ்வதி॥

ஹே சிவே! நீ ம்ருதுவானவள், ஸுகமே உருவானவள். நல்ல கண்கள் கொண்டவள், மெல்லிய இடையுடையவள், எனக்கு ப்ரஸன்னமானவளாகவும், எதையும் ஸஹித்துக் கொள்பவளாகவும் ஸரஸ்வதியாகவும் இருந்துவிடேன்!

(76)

विद्युद्वल्लीकन्दलीं कल्पयन्तीं
मूर्तिं स्फूर्त्या पङ्कजं धारयन्तीम् ।
ध्यायन्हि त्वां जायते सार्वभौमो
विश्वा आशाः पृतनाः सञ्जयन् जयन् ॥

வித்யுத்வல்லீ கந்தலீம் கல்பயந்தீம்
மூர்த்திம் ஸ்பூர்த்யா பங்கஜம் தாரயந்தீம்।
த்யாயன் ஹி த்வாம் ஜாயதே ஸார்வபௌமோ
விச்வா ஆசாஃ ப்ருதநாஃ ஸஞ்ஜயன்ஜயன்॥

துடிப்புடன் தனது மூர்த்தியை மின்னற்கொடியின் அடிக்கிழங்காகச் செய்து கொண்டும், தாமரையை வைத்துக் கொண்டுமிருக்கிற உன்னை தியானம் செய்பவன் திசைகளையும் சைன்யங்களையும் ஜயிக்கும் ஸார்வபௌமனாக, ஆகிவிடுகிறானே!

(77)

अविज्ञाय परां शक्तिमात्मभूतां महेश्वरीम् ।
अहो पतन्ति निरयेष्वेके चात्महनो जनाः ॥

அவிஜ்ஞாய பராம் சக்திம் ஆத்மபூதாம் மஹேச்வரீம்।
அஹோ பதந்திநிரயேஷ்வேகே சாத்மஹநோஜநா॥

ஹே அம்ப! ஒருசில ஆத்மத்ரோஹம் செய்து கொள்ளும் மனிதர் ஆத்ம ஸ்வரூபிணியான மகேச்வரியை - பராசக்தியை தெரிந்துகொள்ளாமல் நரகத்தில் வீழ்வது விந்தையே!

(78)

सिन्दूराभैस्सुन्दरैरंशुबृन्दैः
लाक्षालक्ष्म्यां मज्जयन्तीं जगन्ति ।
हेरम्बाम्ब त्वां हृदाऽऽलम्बते य –
स्तस्मै विशस्स्वयमेवानमन्ते ॥

ஸிந்தூராபைஃ ஸுந்தரைஃ அம்சுப்ருந்தைஃ
லாக்ஷாலக்ஷ்ம்யாம் மஜ்ஜயந்தீம் ஜகந்தி।
ஹேரம்பாம்ப த்வாம் ஹ்ருதாலம்பதே யஃ
தஸ்மை விசஃ ஸ்வயமேவா நமந்தே॥

ஹேரம்ப கணபதியின் தாயே! உலகனைத்தையும் ஸிந்தூரம் போன்ற அழகிய செங்கிரணங்களால் லாக்ஷாக்குழம்பில் ஆழ்த்துபவள் போலிருக்கிற உன்னை மனதில் தியானிப்பவரை மக்கள் அனைவரும் தாமாகவே வணங்குவாரே!

(79)

तव तत्वं विमृशतां प्रत्यगद्वैतलक्षणम् ।
चिदानन्दघनादन्यन्नेह नानाऽस्ति किञ्चन ॥

தவதத்வம் விம்ருசதாம் ப்ரத்யகத்வைதலக்ஷணம்।
சிதானந்த கநாதன்யத்நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந॥

ஹே அம்ப! இரண்டற்ற ஆத்மாவான உனது தத்வத்தை ஆராய்பவருக்கு சித்-ஆனந்தம் என்றபடிக்கு அல்லாத வேறு பலவாக ஒன்றுமே தட்டுப்படாதே!

(80)

कण्ठात्कुण्डलिनीं नीत्वा सहस्रारं शिवे तव।
न पुनर्जायते गर्भे सुमेधा अमृतोक्षितः॥

கண்டாத் குண்டலிநீம் நீத்வா ஸஹஸ்ராரம் சிவே தவ।
ந புநர்ஜாயதே கர்பே ஸுமேதா அம்ருதோக்ஷிதঃ॥

ஹே சிவே! கழுத்து வழியாக குண்டலினியை ஸஹஸ்ராரம் வரை கொண்டுசென்று உனது அம்ருதத்தைப் பருகிய நல்லமேதை படைத்தவர் மறுபடியும் கர்பத்தில் பிறப்பதில்லை.

(81)

त्वत्पादुकानुसन्धानप्राप्तसर्वात्मतादृशि।
पूर्णाहंकृतिमत्यस्मिन्न कर्म लिप्यते नरे॥

த்வத்பாதுகானுஸந்தான ப்ராப்தஸர்வாத்மதாத்ருசி।
பூர்ணாஹங்க்ருதிமத்யஸ்மிந் நகர்மரலிப்யதே நரே॥

ஹே அம்மே! உன் பாதுகையை தியானித்து, ஸர்வாத்மத் வஜ்ஞானம் உண்டாகி அஹங்காரம் நிரம்பிவிட்ட ஒருவரிடம் கர்மபந்தம் இருப்பதில்லை.

(82)

तवानुग्रहनिर्भिन्नहृदयग्रन्थिरद्रिजे।
स्वात्मत्वेन जगन्मत्वा ततो न विजुगुप्सते॥

தவானுக்ரஹநிர்பிந்ந ஹ்ருதயக்ரந்திரத்ரிஜே।
ஸ்வாத்மத்வேந ஜகன்மத்வா ததோ நவிகுஜுப்ஸதே॥

ஹே பர்வதநந்தினி! உனது அருளால் ஹ்ருதய முடிச்சு அவிழ்ந்து, உலகத்தையே ஆத்மாவாகக் கண்டபின் ஒருவர் எதிலிருந்தும் அருவருப்பு கொள்வதில்லை.

(83)

कदा वसुदलोपेते त्रिकोणनवकान्विते ।
आवाहयामि चक्रे त्वां सूर्याभां श्रियमैश्वरीम् ॥

கதா வஸு²தலோபதே த்ரிகோண நவகாந்விதே ।
ஆவாஹயாமி சக்ரே த்வாம் ஸூர்யாபாம் ஸ்ரீயமைச்வரீம் ॥

ஹே அம்ப! எட்டு தளம் கொண்ட, ஒன்பது முக்கோணமும் கொண்ட ஸ்ரீசக்ரத்தில், சூர்யப்ரகாசமாயும், ஈச்வரனுடையதாயுமிருக்கிற அழகை எப்பொழுது ஆவாஹனம் செய்யப் போகிறேனோ!

(84)

ह्रीमित्येकं तावकं वाचकार्णं
यज्जिह्वाग्रे देवि जागर्ति किञ्चित् ।
को वाऽयं स्यात् कामकामस्त्रिलोक्यां
सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति ॥

ஹ்ரீமித்யேகம் தாவகம் வாசகார்ணம்
யஜ்ஜிஹ்வாக்ரே தேவி ஜாகர்தி கிஞ்சித் ।
கோ வாऽயம் ஸ்யாத்காமகாமஸ்த்ரிலோக்யாம்
ஸர்வேऽஸ்மை தேவா பலிமாவஹந்தி ॥

ஹே தேவி! உன்னைக் குறிப்பிடும் ஒரு எழுத்து ஹ்ரீம் என்பதாகும். அது ஓரளவு எவர் நாக்கில் பதிந்துள்ளதோ. அதனால் மூவுலகிலும் காமகாமனாக இருப்பவர் இவனைத்தவிர வேறு யார்? அவருக்குத்தானே தேவர்கள் எல்லாரும் பூஜை (பலி) செய்கிறார்கள்.

(85)

नाकस्त्रीणां किन्नरीणां नृपाणा -
मप्याकर्षी चेतसा चिन्तनीयम् ।
त्वत्पाणिस्थं कुङ्कुमाभं शिवे यं
द्विष्मस्तस्मिन् प्रतिमुञ्चामि पाशम् ॥

நாகஸ்த்ரீணாம் கிந்நரீணாம் ந்ருபாணா
மப்யாகர்ஷீ சேதஸா சிந்தநீயம்।
த்வத்பாணிஸ்தம் குங்குமாபம் சிவே யம்
த்விஷ்ம ஸ்தஸ்மித் ப்ரதிமுஞ்சாமி பாசம்॥

தேவலோக மங்கையரையும், கிந்நர ஸ்திரீகளையும், அரசர்களையும் கூட கவர்ந்திழுப்பது என்று மனதில் சிந்திக்க வேண்டியதும் உன் கையில் குங்கும நிறத்தில் விளங்குவதுமாகிய பாசத்தை எங்களது எதிரியின் மேல் போடுவோம்.

(86)

नूनं सिंहासनेश्वर्यास्त्वाज्ञां शिरसा वहन् ।
भयेन पवमानोऽयं सर्वा दिशोऽनु विधावति ॥

நூநம் ஸிம்ஹாஸநேச்வர்யாஸ்தவாஜ்ஞாம் சிரஸா வஹந்।
பயேந பவமாநோ ऽயம் ஸர்வா திசோ ऽநுவிதாவதி॥

ஹே தேவி! ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் மஹிஷியான உனது ஆஜ்ஞையை தலையால் தாங்கிக்கொண்டு பலத்தினால் போலும் இந்த காற்று எல்லாத் திசைகளிலும் பறந்தோடிப் பரவுகிறது!

(87)

त्रिकलाढ्यां त्रिहल्लेखां द्विहंसस्वरभूषिताम् ।
यो जयत्यम्ब ते विद्यां सोऽक्षरः परमस्स्वराट् ॥

த்ரிகலாட்யாம் த்ரிஹ்ருல்,லேகாம்
த்விஹம்ஸஸ்வரபூஷிதாம்।
யோ ஜபத்யம்பதே வித்யாம் ஸோ ऽக்ஷரः பரமः ஸ்வராட்॥

மூன்று கலைகளுடன் மூன்று ஹ்ருதயாக்ஷரமும், இரண்டு ஹம்ஸ ஸ்வரமும் கூடி விளங்கும் உனது வித்யையை எவன் ஜபம் செய்கிறானோ அவனே தனக்குத்தானே தலைவனாய் (ஸ்வராட்) பரமாக்ஷரமாயும் விளங்குகிறான்.

(88)

दारिद्र्याब्धौ देवि मग्नोऽपि शश्वत्
वाचा याचे नाहमम्ब त्वदन्यम् ।
तस्मादस्मद्वाञ्छितं पूरयैत –
दुषासा नक्ता सुदुघेव धेनुः ॥

தாரித்ர்யாப்தெள தேவி மக்நோ ऽபிசச்வத்
வாசா யாசே நாஹமம்ப த்வதன்யம்।
தஸ்மாதஸ்மத் வாஞ்சிதம் பூரயைதத்
உஷாஸா நக்தா ஸுதுகேவ தேநு:॥

ஹே தேவி! ஏழ்மைக்கடலில் மூழ்கிய நான் உன்னைத் தவிர வேறு எவரையும் வாக்கினால் யாசிக்கவில்லை. ஆகையால் எங்கள் விருப்பத்தை காலையும் மாலையும் நன்கு சுரந்து கறக்கும் பசுவைப்போல் பூர்த்தி செய்ய வேணும்.

(89)

यो वा यद्यत्कामनाऽऽकृष्टचित्तः
स्तुत्वोपास्ते देवि ते चक्रविद्याम् ।
कल्याणानामालयः कालयोगात्
तं तं लोकं जयते तांश्च कामान् ॥

யோ வா யத்யத்காமநாக்ருஷ்ட சித்த:
ஸ்துத்வோபாஸ்தே தேவி தே சக்ர வித்யாம்।
கல்யாணாநாமாலய: காலயோகாத்
தம் தம் லோகம் ஜயதே தாம்ஸ்ச காமாந்॥

ஹே தேவி! எந்தெந்த விருப்பங்களுடன் ஒருவன் உனது ஸ்ரீசக்ர வித்யையை ஸ்தோத்ரம் செய்து உபாஸிக்கிறானோ அவன் எல்லாவித நன்மைகளையும் பெற்று, காலப்போக்கில் அந்தந்த உலகங்களையும் அந்தந்த விருப்பங்களையும் பெறுகிறான்.

(90)

साधकस्सततं कुर्यादैक्यं श्रीचक्रदेहयोः ।
तथा देव्यात्मनोरैक्यमेतावदनुशासनम् ॥

ஸாதகஃ ஸததம் குர்யாத் ஐக்யம் ஸ்ரீசக்ரதேஹயோஃ।
ததாதேவ்யாத்மநோ ரைக்யம் ஏதாவதனுசாஸனம்॥

ஸாதகன் ஸ்ரீசக்ரம், தேகம் இவற்றை ஒன்றாக எண்ண வேண்டும். அதேபோல் தேவி, ஆத்மா இவற்றையும் ஒன்று என எண்ண வேண்டும். இதுதான் ஸாதகனுக்குள்ள போதனை.

(91)

हस्ताम्भोजप्रोल्लसचामराभ्यां
श्रीवाणीभ्यां पार्श्वयोर्वीज्यमानाम्।
श्री सम्राज्ञि त्वां सदालोकयेयं
सदा सद्भिस्सेव्यमानां निगूढाम्॥

ஹஸ்தாம் போஜ ப்ரோல்லஸத் சாமராப்யாம்
ஸ்ரீவாணீப்யாம் பார்ச்வயோர் வீஜ்யமாநாம்।
ஸ்ரீஸம்ராஜ்ஞி த்வாம் ஸதாலோகயேயம்
ஸதா ஸத்பிஃ ஸேவ்யமாநாம் நிகூடாம்॥

ஹே ஸ்ரீ ஸம்ராஜ்ஞி! தங்கள் திருக்கரங்களில் சாமரம் தாங்கி லக்ஷ்மியும் ஸரஸ்வதியும் பக்கங்களில் வீசிக் கொண்டிருக்க மற்ற ஸத்ஜனங்கள் ஸேவை புரியும்படி தனித்து விளங்கும் உன்னை நான் எப்பொழுதும் காண வேண்டுமே!

(92)

इष्टानिष्टप्राप्तिविच्छित्तिहेतुः
स्तोतुं वाचां क्लृप्तिरित्येव मन्ये।
त्वद्रूपं हि स्वानुभूत्यैकवेद्यं
न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा॥

இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திவிச்சித்திஹேதுஃ
ஸ்தோதும்வாசாம் க்லுப்திரித்யேவ மன்யே।
த்வத்ருபம் ஹி ஸ்வானுபூத்யேகவேத்யம்
நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபிவாசா॥

ஹே தேவி! நீ இஷ்டங்களை நிறைவேற்றுபவள், அனிஷ்டங்களை துடைப்பவள் என்று சொல்வது ஸ்தோத்ரம் செய்யும்பொழுது வார்த்தைகள் அடக்கமாக இருப்பதற்கு வேண்டி சொன்னதே. ஏனெனில் உனது ஸ்வரூபம் அவரவர் அனுபவத்தினால் மட்டுமே அறியத்தக்கது. அது, பார்வையாலோ பேச்சாலோ கிரஹிக்கக் கூடியதல்லவே!

(93)

हरस्वरैश्चतुर्वर्गप्रदं मन्त्रं सबिन्दुकम् ।
देव्या जपत विप्रेन्द्रा अन्या वाचो विमुञ्चथ ॥

ஹரஸ்வரைஸ்சதுர்வர்கபதம் மந்த்ரம் ஸபிந்துகம்।
தேவ்யா ஜபதவிப்ரேந்த்ரா அன்யா வாசோ விமுஞ்சத ॥

ஹே தீரர்களே! தேவியின் மந்த்ரம் ஹகார - ரேபஸ்வரங்களும் பிந்துவும் சேர்ந்து அமைந்தது. அது தர்ம-அர்த்த-காம-மோக்ஷங்களை பயப்பது. அதுவே ஜபிக்கப்பட வேண்டியது. மற்றதை விலக்குங்கள்.

(94)

यस्ते राकाचन्द्रबिम्बासनस्थां
पीयूषाब्धिं कल्पयन्तीं मयूखैः ।
मूर्तिं भक्त्या ध्यायते हृत्सरोजे
न तस्य रोगो न जरा न मृत्युः ॥

யஸ்தே ராகாசந்த்ரபிம்பாஸநஸ்தாம்
பியூஷாப்திம் கல்பயந்தீம் மயூகைஃ॥
மூர்திம் பக்த்யா த்யாயதே ஹ்ருத்ஸரோஜே
ந தஸ்ய ரோகோ நஜரா ந ம்ருத்யுஃ॥

ஹே தேவி! பூர்ணிமை சந்த்ரனாகிய ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பதும், கிரணங்களால் அம்ருதக் கடலைத் தோற்றுவிப்பதுமான உனது மூர்த்தியை எவன் தனது ஹ்ருதயத் தாமரையில் தியானிக்கிறானோ அவனுக்கு நோயோ, வயோதிகத் தன்மையோ, மரணமோகூட ஏற்படாது.

(95)

तुभ्यं मातर्योऽञ्जलिं मूर्ध्नि धत्ते
मौलिश्रेण्या भूभुजस्तं नमन्ति ।
यस्स्तौति त्वामम्ब हृद्वल्लिवाचा
तं धीरासः कवय उन्नयन्ति ॥

துப்யம் மாதர்யோ ऽஞ்ஜலிம் மூர்த்நி தத்தே
மௌலி ச்ரேண்யா பூபுஜஸ்தம் நமந்தி।
யஃஸ்தௌதி த்வாமம்ப சித்வல்லிவாசா
தம் தீராஸஃ கவய உந்நயந்தி॥

ஹே அன்னையே! எவன் தன் தலைமீது உனக்கு அஞ்சலி செய்கிறானோ அவனை அசர்கள்கூட தலை வரிசைளால் வணங்குவர். அம்மையே! சித்வல்லியே! உன்னை சொற்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்பவனை தீரர்களாகிய கவிகள் மேம்படுத்திப் பேசுவார்களே!

(96)

वैरिञ्चौघैर्विष्णुरुद्रेन्द्रबृन्दैः
दुर्गाकालीभैरवीशक्तिसंघैः ।
यन्त्रेशि त्वं वर्तसे स्तूयमाना
न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकम् ॥

வைரிஞ்சௌகைர்விஷ்ணுருத்ரேந்த்ர ப்ருந்தைஃ
துர்காகாலீபைரவீசக்தி ஸங்கைஃ।
யந்த்ரேசி த்வம் வர்ததே ஸ்தூயமாநா
நதத்ர ஸுர்யோபார ந சந்த்ரதாகம்॥

ஹே யந்த்ரேசி! தேவி! நீ ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்திரன் இவர்களாலும், துர்கை, காலீ, பைரவி, சக்தி இவர்கள் கூட்டத்தாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்பப்படுகிறாய். அங்கு சூர்யனோ, சந்த்ரனோ, நக்ஷத்ரங்களோ பிரகாசிக்கவில்லை.

(97)

भूत्यै भवानि त्वां वन्दे सुराश्शतमखादयः ।
त्वामानम्य समृद्धास्स्युरायो धामानि दिव्यानि ॥

பூத்யை பவாநி த்வாம் வந்தே ஸுராঃ சதமகாதயঃ।
த்வாமாநம்ய ஸம்ருத்தாঃ ஸ்யுராயோ தாமாநிதிவ்யாநி॥

ஐச்வர்யம் பெற உன்னை நான் வணங்குகிறேன். ஹே பவானி! இந்திரன் முதலிய தேவர்களே உன்னை வணங்கி திவ்யமான ஸ்தானங்களைப் பெற்று செழிப்பாக இருக்கிறார்களே!

(98)

पुष्पवत्फुल्लताटङ्कां प्रातरादित्यपाटलाम् ।
यस्त्वामन्तः स्मरत्यम्ब तस्य देवा असन्वशे ॥

புஷ்பவத்புல்ல தாடங்காம் ப்ராதராதித்யபாடலாம்।
யஸ்த்வாமந்தঃ ஸ்மரத்யம்ப தஸ்ய தேவா அஸன் வசே॥

எவனொருவன், புஷ்பம்போல் மலர்ச்சியான தோள்வளையணிந்து, காலை சூர்யன் போல் சிவந்த மேனியுடையவளான உன்னை மனதில் தியானிக்கிறானோ, ஹே அம்மே! அவன் வசப்பட்டுவிடுகிறார்களே தேவர்கள்!

(99)

वश्ये विद्रुमसंकाशां विद्यायां विशदप्रभाम् ।
त्वामम्ब भावयेद्भूत्यै सुवर्णां हेममालिनीम् ॥

வச்யே வித்ரும சங்காசாம் வித்யாயாம் விசதப்ரபாம்।
த்வாமம்ப பாவயேத் பூத்யை ஸுவர்ணாம் ஹேமமாலிநீம்॥

ஹே வசப்படும் சுபாவமுடைய அம்ப! பவழம் போல் இருப்பவளும், வித்யையில் தெளிவாக ஒளிர்பவளும் நல்ல தங்க மாலையணிந்தவளுமான உன்னை ஐச்வர்யம் பெற தியானிக்கலாமே!

(100)

वामाङ्कस्थामीशितुर्दीप्यमानां
भूषावृन्दैरिन्दुरेखावतंसाम् ।
यस्त्वां पश्यन् सन्ततं नैव तृप्तः
तस्मै च देवि वषडस्तु तुभ्यम् ॥

வாமாங்கஸ்தாமீசிதுঃ தீப்யமாநாம்
பூஷாப்ருந்தை ரிந்துரேகாவதம்ஸாம்।
யஸ்த்வாம் பச்யந்ஸந்ததம் நைவத்ருப்தঃ
தஸ்மை ச தேவி வஷடஸ்து துப்யம்॥

ஹே தேவி! பரமேச்வரனின் இடது தொடையில் வீற்றிருப்பவளும், ஆபரணங்கள் பூண்டு விளங்குபவளும், சந்திர பிறையை அணிந்திருப்பவளும் ஆன உன்னை பார்த்துக் கொண்டிருந்தும்கட திரப்தியடையாத அந்த ஸாதகனுக்கும், உனக்கும் இதோ ஹவிர்பாகம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

(101)

नवनीपवनीवासलालसोत्तरमानसे ।
श्रृङ्गारदेवते मातः श्रियं वासय मे कुले ॥

நவநீப வநீ வாஸ லாஸோத்தரமாநஸே।
ச்ருங்காரதேவதே மாதঃ ஸ்ரீயம் வாஸய மே குலே॥

புது நீபக்காட்டில் வசிக்க விழையும் தாயே! சிருங்கார தேவதையே! என் வீட்டில் லக்ஷ்மியை வாசம் செய்விப்பாயே!

(102)

भक्त्याऽभक्त्या वापि पद्यावसान -
श्रुत्या स्तुत्या चैतया स्तौति यस्त्वाम्।
तस्य क्षिप्रं त्वत्प्रसादेन मात -
स्सत्यास्सन्तु यजमानस्य कामाः ॥

பக்த்யா அபக்த்யா வா ऽபி பத்யாவஸாந-
ச்ருத்யா ஸ்துத்யா சைதயா ஸ்தௌதியஸ்த்வாம்।
தஸ்ய க்ஷிப்ரம் த்வத்ப்ரஸாதேந மாதঃ
ஸத்யாঃ ஸந்து யஜமாநஸ்ய காமாঃ॥

ஹே தாயே! ஒவ்வொரு செய்யுளின் முடிவிலும் வேதவாக்யம் பொதிந்த இந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சொல்லி பக்தியுடனோ, பக்தி இல்லாமலோகூட உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்யும் அந்த யஜமானரின் விருப்பங்கள் உன் அருளால் நிறைவேற வேண்டுமே!

(109)

शङ्करेण रचितं स्तवोत्तमं
य: पठेज्जगति भक्तिमान् नरः ।
तस्य सिद्धिरतुला भवेद्ध्रुवा
सुन्दरी च सततं प्रसीदति ॥

சங்கரேண ரசிதம் ஸ்தவோத்தமம்
யஃபடேத் ஜகதி பக்திமான் நரஃ।
தஸ்ய ஸித்திரதுலா பவேத் த்ருவா
ஸுந்தரீ ச ஸததம் ப்ரஸீததி ॥

ஸ்ரீசங்கரரால் இயற்றப்பட்ட இந்த உயர்ந்த ஸ்தோத்ரத்தை உலகில் பக்தியுள்ள மனிதர் படிப்பாரேயாகில் அவருக்கு நிகரற்ற ஸித்தியும், திரிபுர ஸுந்தரியின் ஆழ்ந்த அன்பும் கைகூடும்.

(110)

यत्रैव यत्रैव मनो मदीयं
तत्रैव तत्रैव तव स्वरूपम् ।
यत्रैव यत्रैव शिरो मदीयं
तत्रैव तत्रैव पदद्वयं ते ॥

யத்ரைவ யத்ரைவ தவஸ்வரூபம்
தத்ரைவ தத்ரைவ தவ ஸ்வரூபம்।
யத்ரைவ யத்ரைவ சிரோ மதீயம்
தத்ரைவ தத்ரைவ பதத்வயம் தே॥

எங்கெங்கெல்லாம் என் மனம் செல்கிறதோ அங்கெல்லாம் உனது ஸ்வரூபம் தெரியவேணும். எங்கெல்லாம் என் சிரஸ் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் உனது திருவடி அமைய வேணுமே!

ஸ்ரீத்ரிபுரஸுந்தரீ வேதபாத ஸ்தோத்ரம் முற்றிற்று.

